

Eens op 'n Tyd

Ons Planeet

Deur Vitta Murrow

Eens in 'n
Savanne

Stel jou 'n enorme oop ruimte voor,
rustig in klank en neutraal van
kleur. Eens 'n uitgestrekte woud,
het tyd dit in 'n ononderbroke
grasveld verander. Dit is die
savanne.

Aanvanklik stel dit homself voor as stil en kalm. Die swaai van gras is die enigste geluid. Maar as jy noukeurig luister, kan jy die gedempte sokkerballe van 'n magtige kat hoor, die sagte geknars van 'n leeragtige wese wat middagete eet, of selfs die sluip van 'n slang wat deur die gras sny.

Of, die belangrikste van alles, die sagte ritme van reën,
en die swaai van water wat in poele en drinkgate vloei
vir die inwoners van die savanne.

Belangrike buie reën verbind die savanne met 'n wye
lug vol aktiwiteite.

Menigte sterre in die nag ...

... en 'n bad sonlig bedags.

En twee ou vriende wat die luglandskap deel –
Donderweer en Weerlig. Dit is hul storie.

Die meeste verhoudings ervaar oomblikke van spanning, stryd of onenigheid. Om in 'n vriendskap te wees beteken soms dat 'n mens 'die storm moet deurstaan'. Die band tussen Donderweer en Weerlig was nie anders nie.

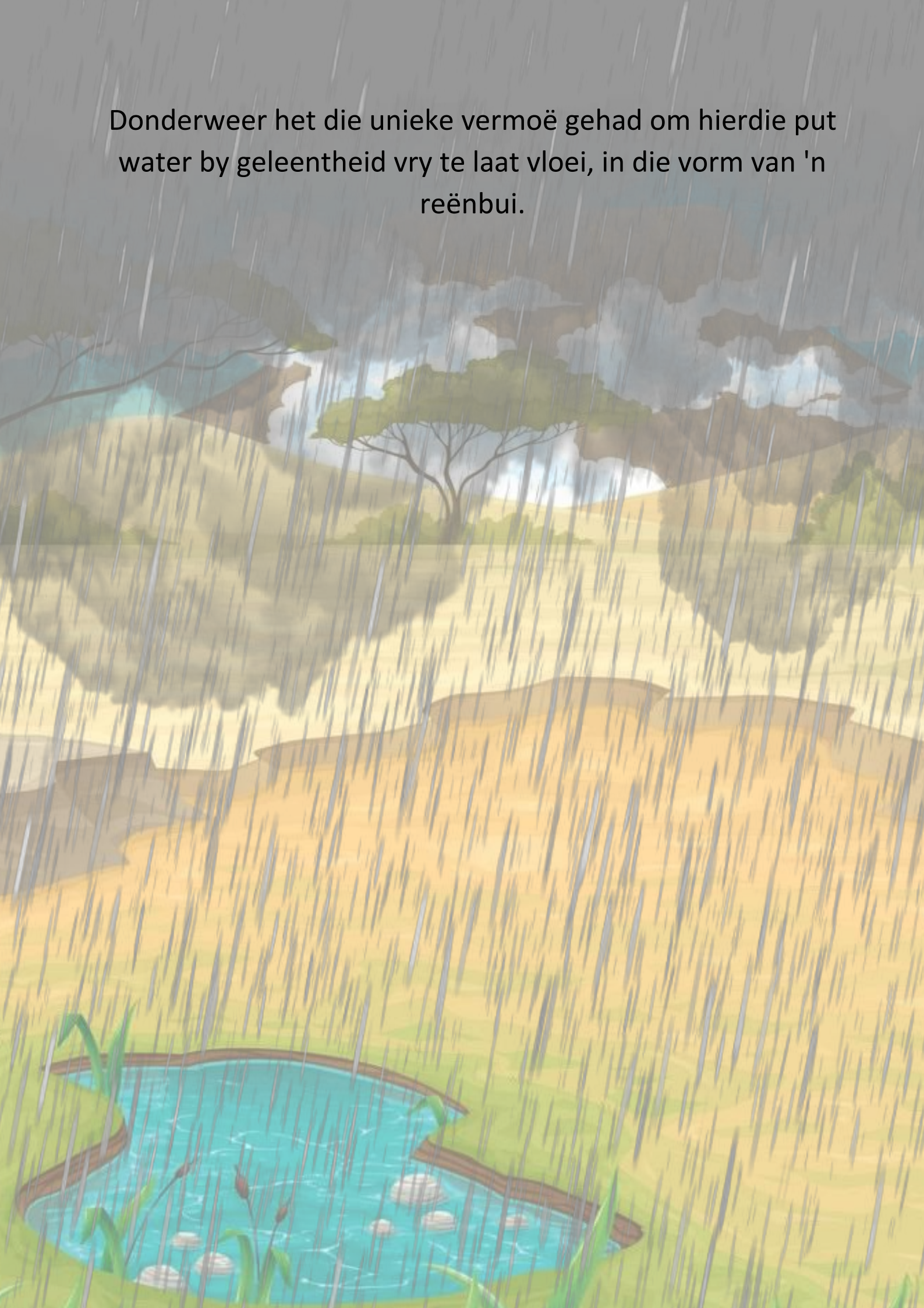
Donderweer is gebou van 'n sagte en vormlose materiaal. 'n Pof wat baie gedaantes aangeneem het. Donderweer het dit geniet om die vorms op die savanne na te boots.

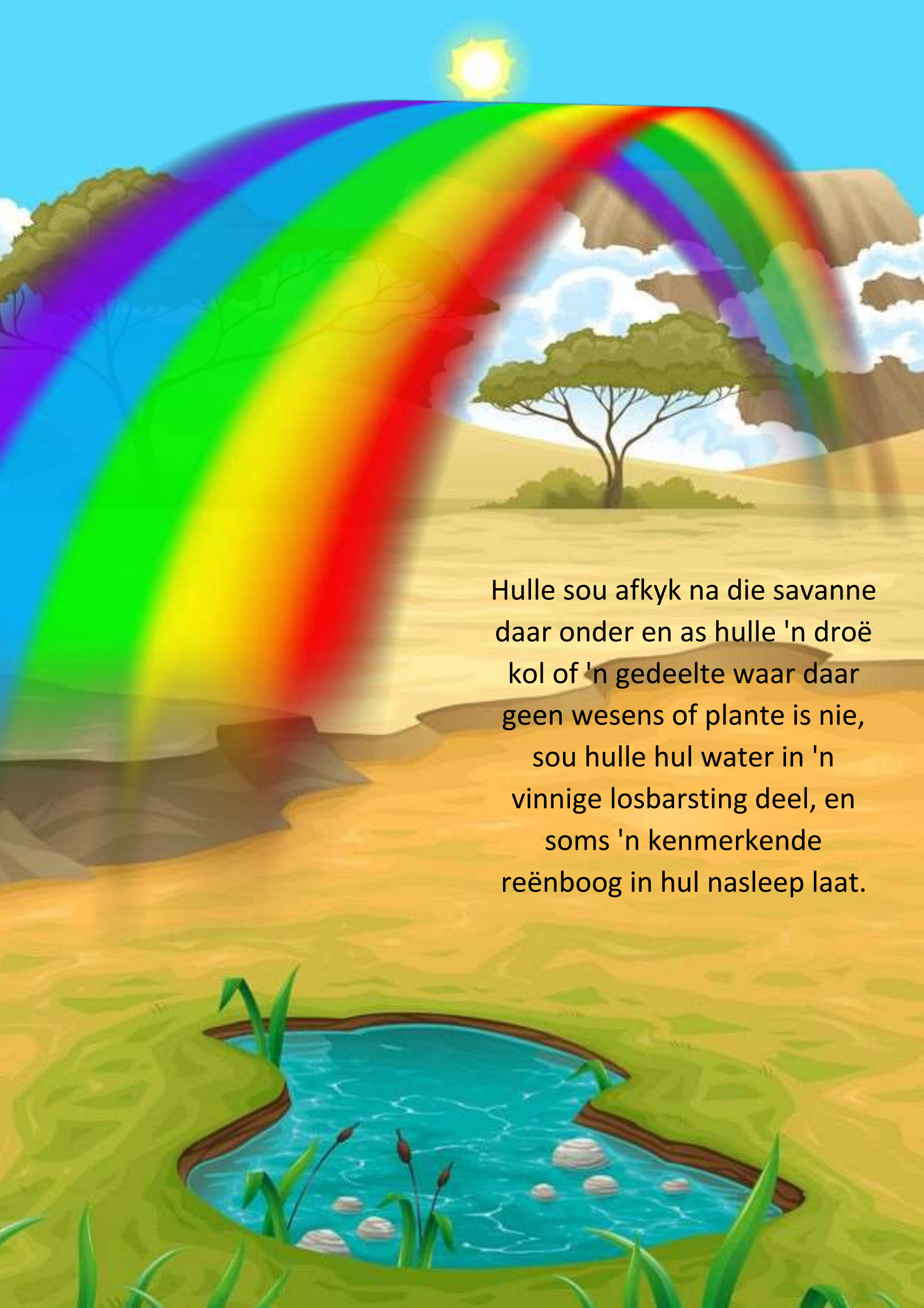

Sonskermvormige bome, langnek diere, bult gediertes en stekelrige lang reptiele. Dit was maklik vir Donderweer om met hul vorm rond te speel, want hul enigste massa was 'n put met water wat hulle in 'n borrel na aan hul hart genestel en beskerm het.

Donderweer het die unieke vermoë gehad om hierdie put water by geleentheid vry te laat vloei, in die vorm van 'n reënbus.

Hulle sou afkyk na die savanne
daar onder en as hulle 'n droë
kol of 'n gedeelte waar daar
geen wesens of plante is nie,
sou hulle hul water in 'n
vinnige losbarsting deel, en
soms 'n kenmerkende
reënboog in hul nasleep laat.

Donderweer was van 'n gehoorsame aard. Donderweer het gesê: "Sekerlik", of "Ja!" al was hulle nie seker nie of voel hulle nie regtig saam nie. Donderweer was nie altyd seker van hul gevoelens of wat hulle wou hê nie.

En aangesien hulle enigste metgesel in die lug Weerlig was, 'n wese wat byna altyd hul verstand geken het, het Donderweer vir hulle uitgestel. Weerlig het 'n selfversekerde en intense persoonlikheid gesien.

Hulle was altyd eerste om te verskyn, vinnig om te praat, en het 'n skerp en fris toon gehad, wat beteken het dat hulle byna altyd hul sin gekry het. Elke reaksie van Weerlig was 'n sterk een. As hulle warm was – BAM! – vonke sou uit hul middel spat. As hulle geïrriteerd was, sou hulle uithaal – ZAP! – al het dit die gevoelens van Donderweer seer maak.

Met Weerlig nooit ver nie, het Donderweer se beheer oor die reën nie lank gehou nie. Weerlig sou Donderweer rond baas, hulle vertel wanneer om die reën te produseer - of nie. "Gooi nou die water, Donderweer!" sou hulle beveel. Donderweer voel rondgestoot, hulle sou toegee en die reën laat val. Donderweer kon nooit met Weerlig se spoggerige oorheersing ooreenstem nie.

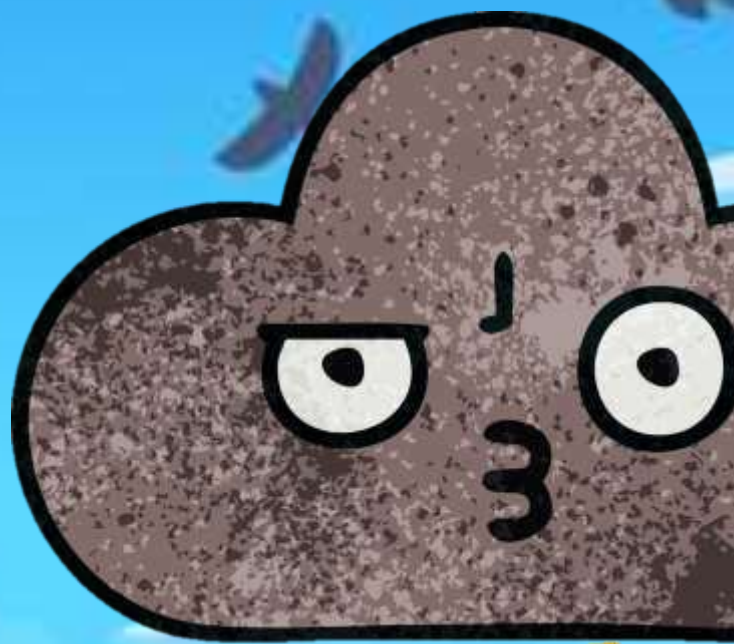
Weerlig het ook ander maniere gebruik om hul sin te kry. “Kyk!” sou hulle uitwys. “Daardie wesens groei iets op hierdie vreemde plek. Jy moet daar reën laat val!”

Donderweer sou na die werk van die wesens kyk en wonder.

Is dit 'n blywende plek om dinge te laat groei? Ek bied gewoonlik nie reën hier aan nie, want dit rol net weg.

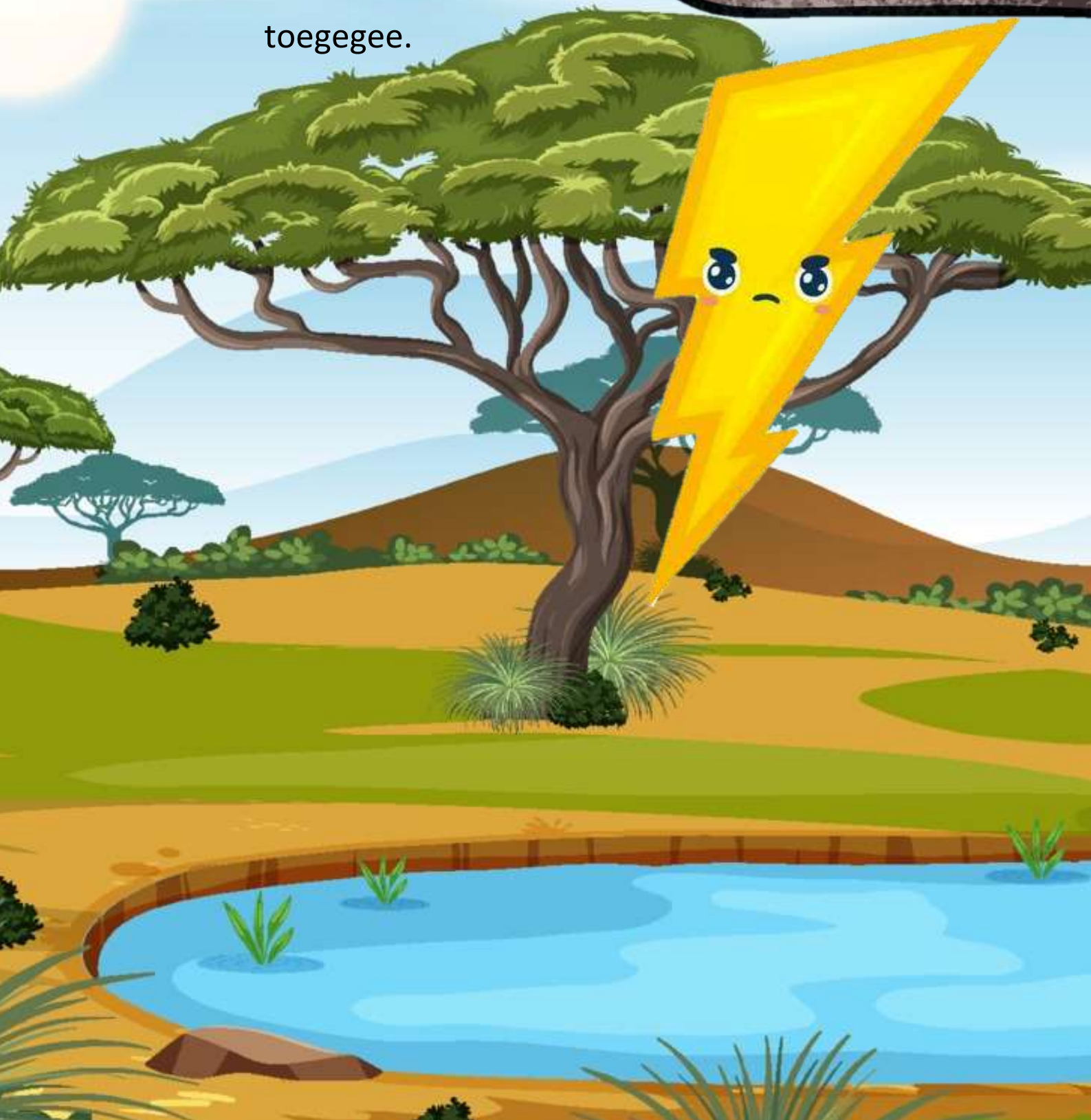
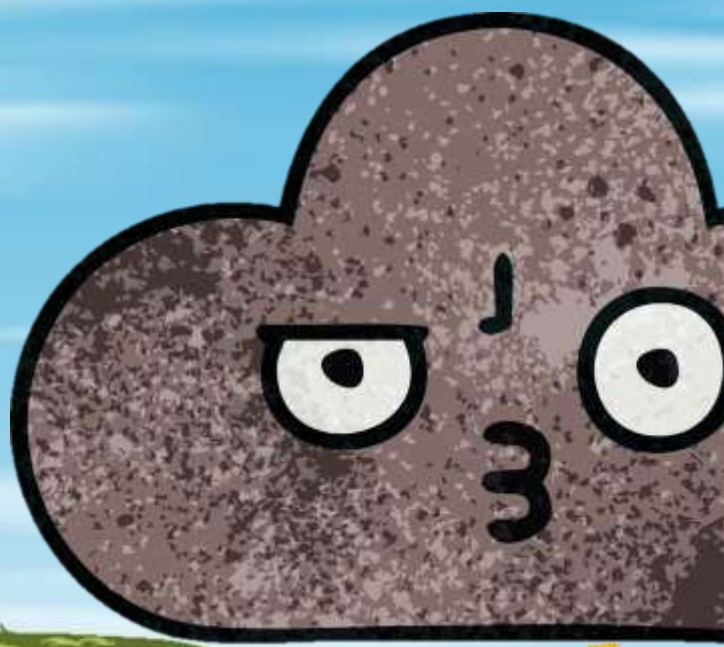
Donderweer het verkies om reën te bring in patrone wat hulle kon byhou.

Hulle het nie daarvan gehou om vertel te word wanneer en waar nie, maar Weerlig was kragtig, en Donderweer het dit moeilik gevind om te weier. En so, helaas, sou Donderweer sê: “Sekerlik,” al was hulle nie seker nie.

Weerlig het Donderweer ook met hul ydelheid gedwing.
“Daardie meer is te vlak, ek moet my vonke helderder kan sien. Miskien moet jy dit vol maak?”
Tog was dit nie regtig 'n vraag nie. “Goed.” het Donderweer toegegee.

Soms het Donderweer vir hulself gebrom, maar dit het hulle nie beter laat voel nie. In plaas daarvan was die enigste ding wat Donderweer gevoel het, hartseer. Met verloop van tyd het Donderweer inderdaad baie hartseer geword. Totdat Donderweer eendag so broos gevoel het dat hulle die houvas om hul heilige water verstewig het en na 'n ver hoek van die lug weggedryf het.

Die savanne hieronder het kennis geneem. Die wesens, orhanisme en plante wat daar gewoon het, het bymekaar gekom en na die lug gekyk vir tekens van waarneming van Donderweer se wolk. Dié wat kon, het nader aan die mere, riviere en bome beweeg. Wesens het die water in vate en in blare versamel.

Diere het moeg geword van dors, en in plaas van om te jag of te speel, het hulle vir lang rus gelê.

Die nat ruimtes het gekrimp en die grond het gekraak en rimpeleffek gemaak. Gou het diere families en groepe wesens kleiner geword. Die plante waaronder hulle geskuil het en waaruit hulle kom, was nie meer skaduryk en groen nie, maar bros en ongewens. Toe nuwe klein lote nie met die nuwe seisoen verskyn het nie, was verandering op hande.

Sonder hoop om weer reën te sien, het die diere en wesens hul holte en ooptes verlaat en weg gemarsjeer en dorre gate en leë holtes agter gelaat. Hulle gesigte en vorms het na 'n nuwe en onsekere tuiste getrek.

Donderweer het vanaf hul wegkruip plek in die verste
hoek van die lug gekyk. 'n Groot hartseer en
teleurstelling het oor hulle gekom.

Weerlig het die verandering ook dopgehou. Al het hulle geruime tyd nie gepraat nie. Weerlig het geweet dis tyd om met Donderweer te praat.

Toe die nag val, het Weerlig, Donderweer se aandag probeer trek deur 'n vertoning op te stel. Weerlig het die lug verlig met hitte en elektrisiteit. Weerlig se energie het die helderste sterre verdrink - hul lang wit pyle het die nag so helder soos dag gemaak.

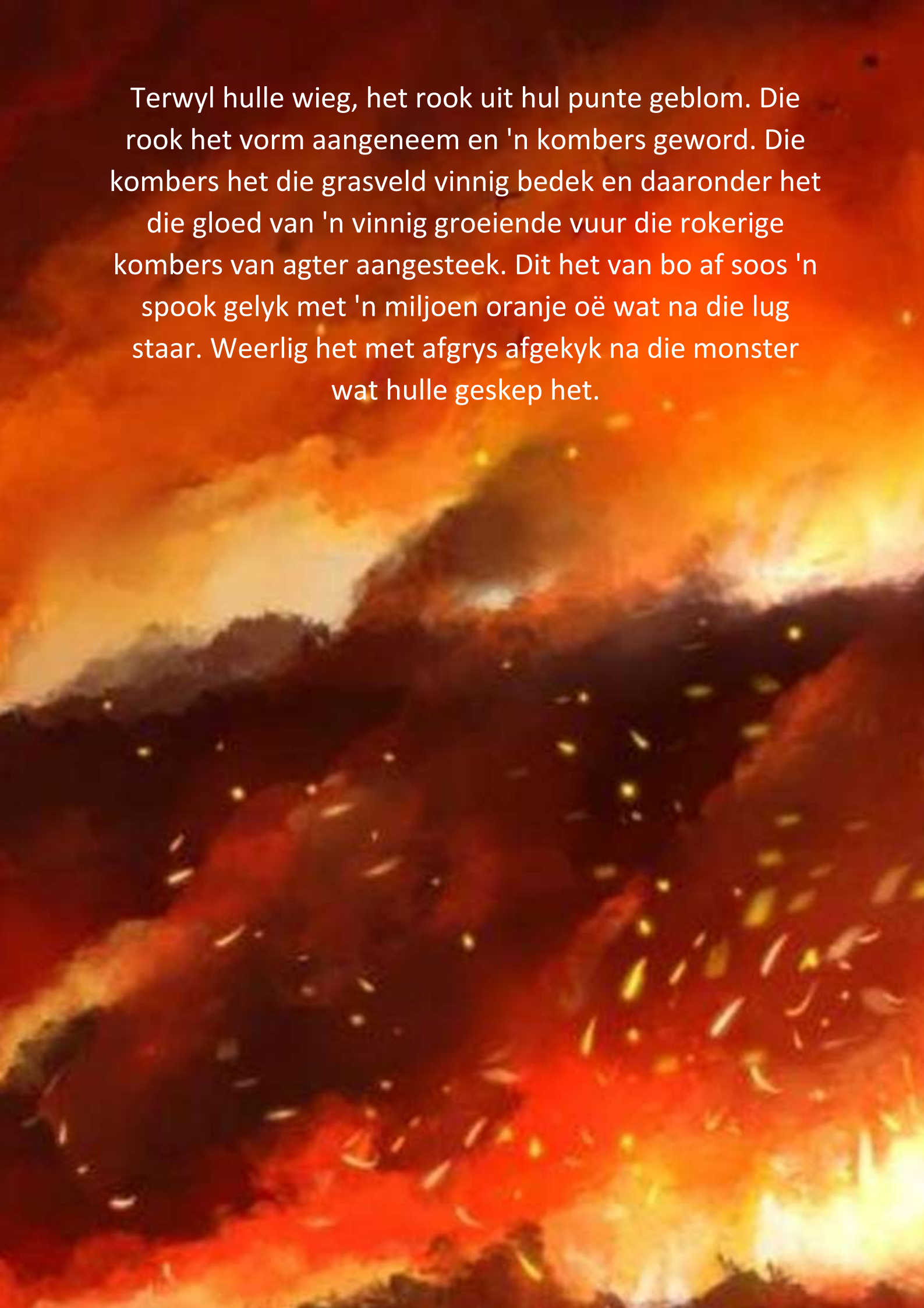
Al hierdie geblaas het Donderweer na 'n nuwe gevoel gestoot,
Woede. Woede vir Weerlig omdat hulle so opdringerig en
kwaad vir hulself was omdat hulle nie teen Weerlig opgestaan
het nie. Donderweer was egter gereed en het gehoop op hoop,
terwyl hulle die laaste dier uit sig sien krimp het, dat dit nie te
laat was om op te tree nie.

Maar agter Donderweer het
iets gevaarlik gebeur. Weerlig
se ligvertoning het gevolge
gehad bo enigiets wat hulle
gedink het. Een van hul wit
pyle het die savanne getref en
die lang, droë grasse het 'n
vonk gekry.

Terwyl hulle wieg, het rook uit hul punte geblom. Die rook het vorm aangeneem en 'n kombes geword. Die kombes het die grasveld vinnig bedek en daaronder het die gloed van 'n vinnig groeiende vuur die rokerige kombes van agter aangesteek. Dit het van bo af soos 'n spook gelyk met 'n miljoen oranje oë wat na die lug staar. Weerlig het met afgrys afgekyk na die monster wat hulle geskep het.

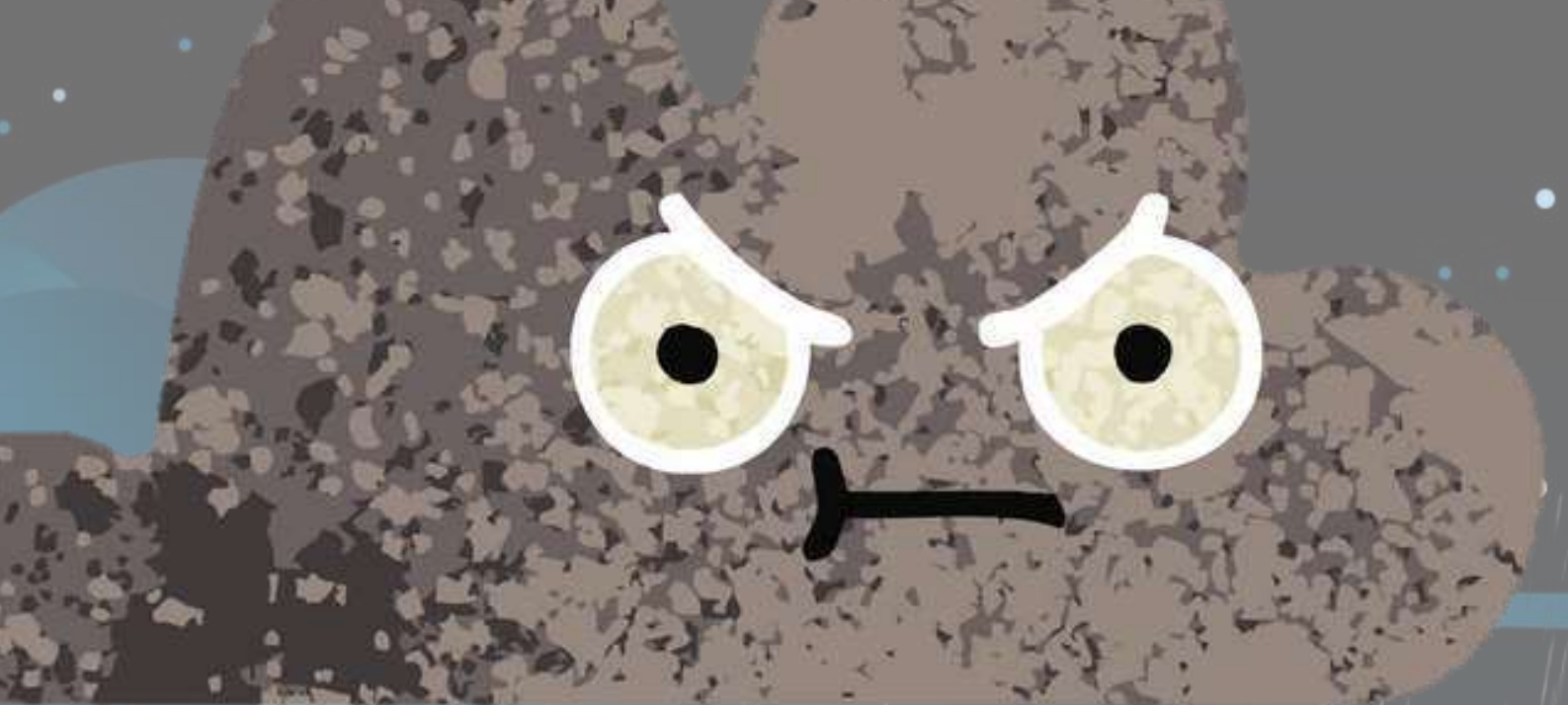

Donderweer bars uit hul hoek van die lug en storm op die oranje-oë rookkometers. Weerlig het gekyk en vir die eerste keer gesien dat Donderweer in krag en mag hulle gelyke was. Die einste Donderweer wat altyd “Ja” en “Seker” gesê het, is verander.

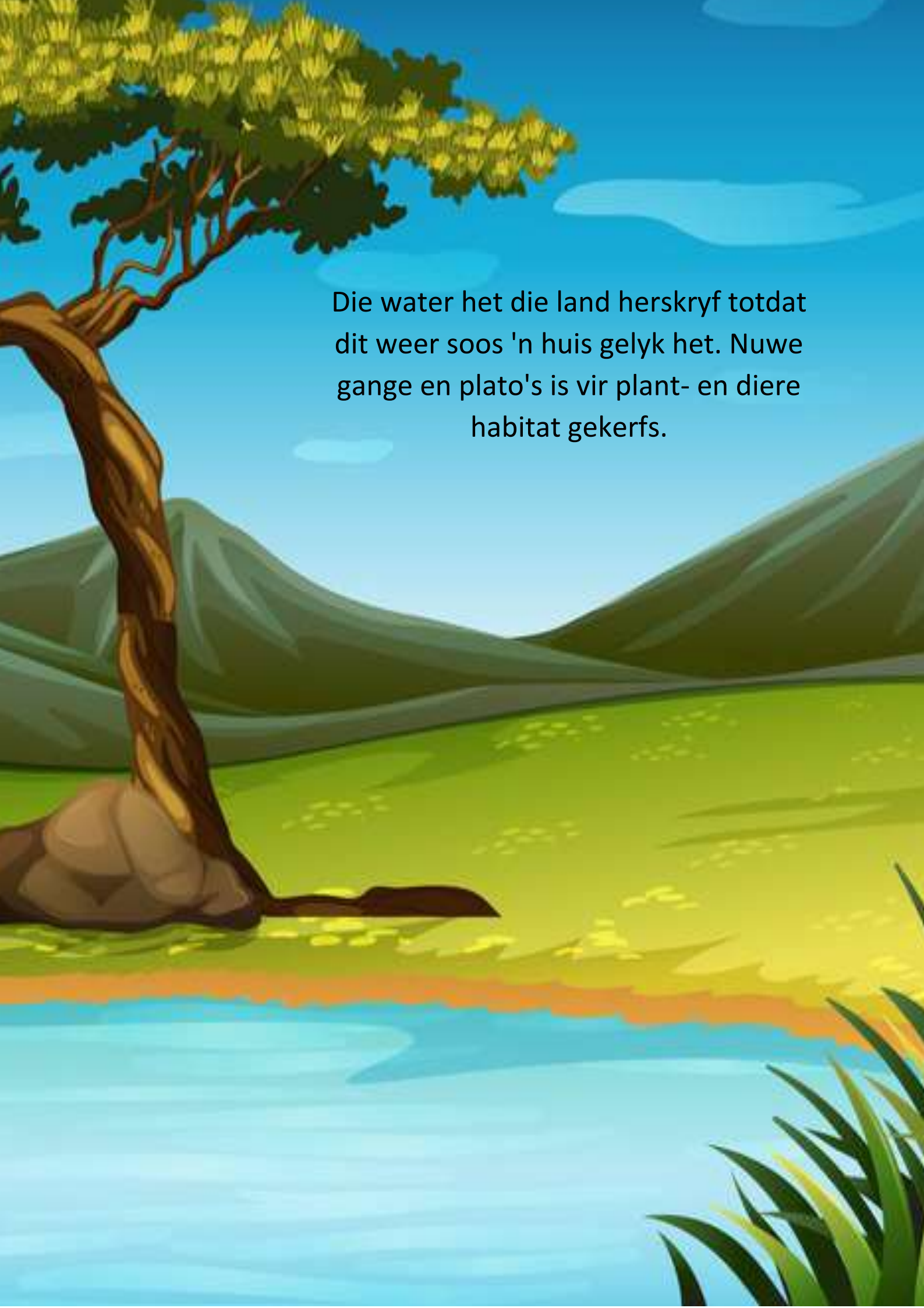
Weerlig het 'n Donderweer gesien wat heeltemal in beheer was, wat selfversekerd was in die aangesig van gevaar. Weerlig was verneder en het vir Donderweer in 'n gebaar van respek geknik. Weerlig het plek gemaak vir Donderweer.

Dit was Donderweer wat die middelpunt in die lug ingeneem het en met 'n aardskuddende boom die lug skoongemaak het en plek gemaak het vir 'n golf water.

Die reën wat Donderweer verwelkom het, het in 'n lang, breë lint van die een kant van die savanne na die ander kant geval. Dit het in mis en vloede geval, en gesprinkel. Die reën het die poele, mere en vaatwerk gevul.

Die water het die land herskryf totdat dit weer soos 'n huis gelyk het. Nuwe gange en plato's is vir plant- en diere habitat gekerfs.

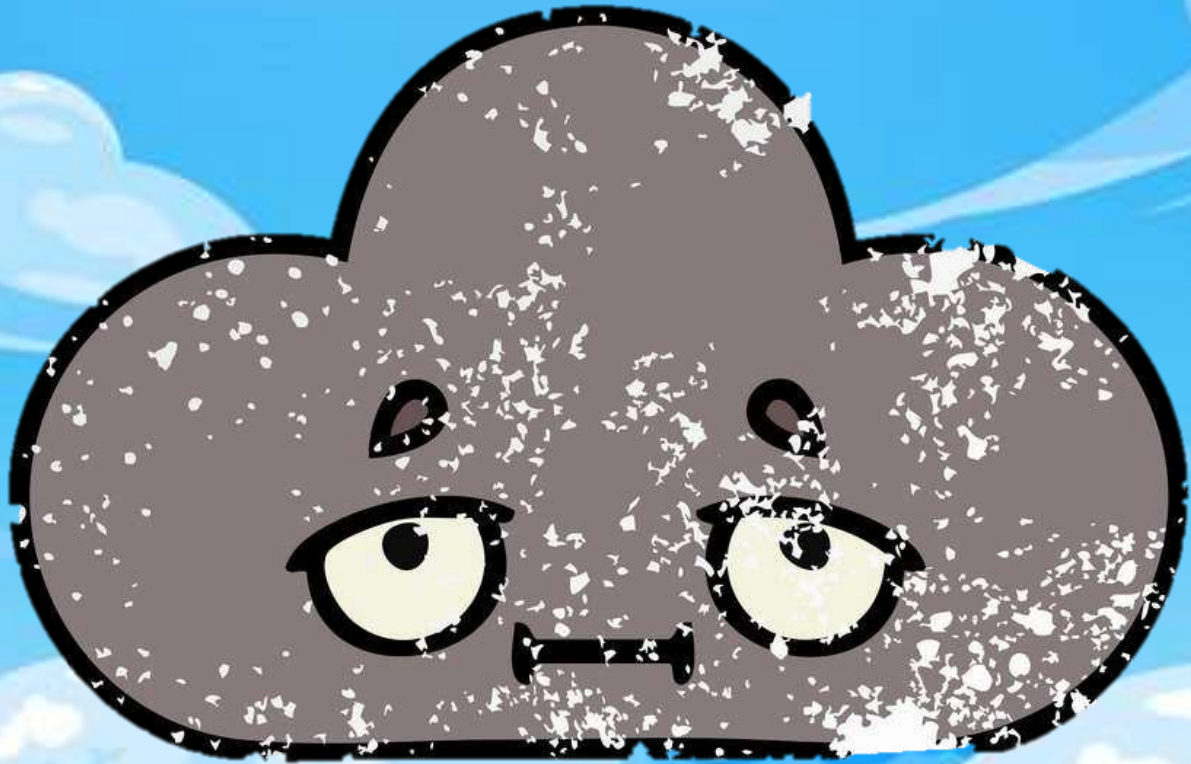
Die waters het die voete van die terugtrekkende diere en wesens bereik.

Hulle het net betyds omgedraai om te sien hoe die savanne na 'n plek van moontlikheid herstel is.

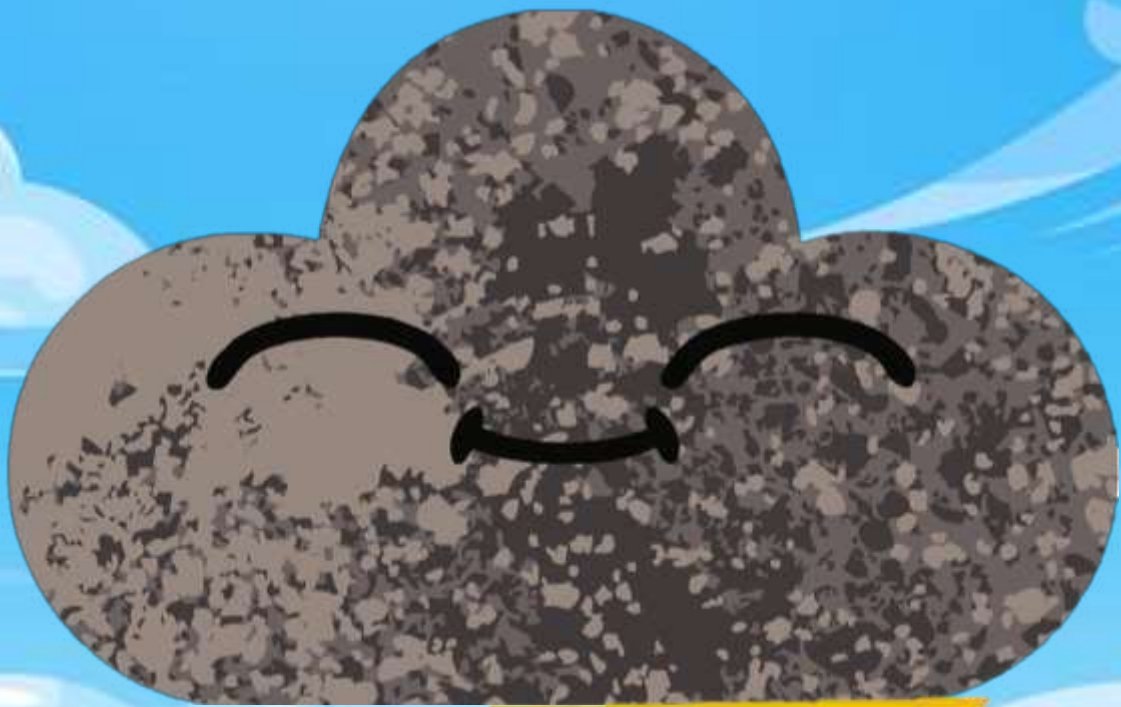
Donderweer het die krag in hul eie stem gesien. Hulle het die terugkeer van plante, diere en wesens gesien, en geweet iets moet tussen hulle en Weerlig verander.

Met die sagte klapper van reën onder hulle, het
Donderweer vir weerlig gevra om elke dag te belowe om
na mekaar te luister.

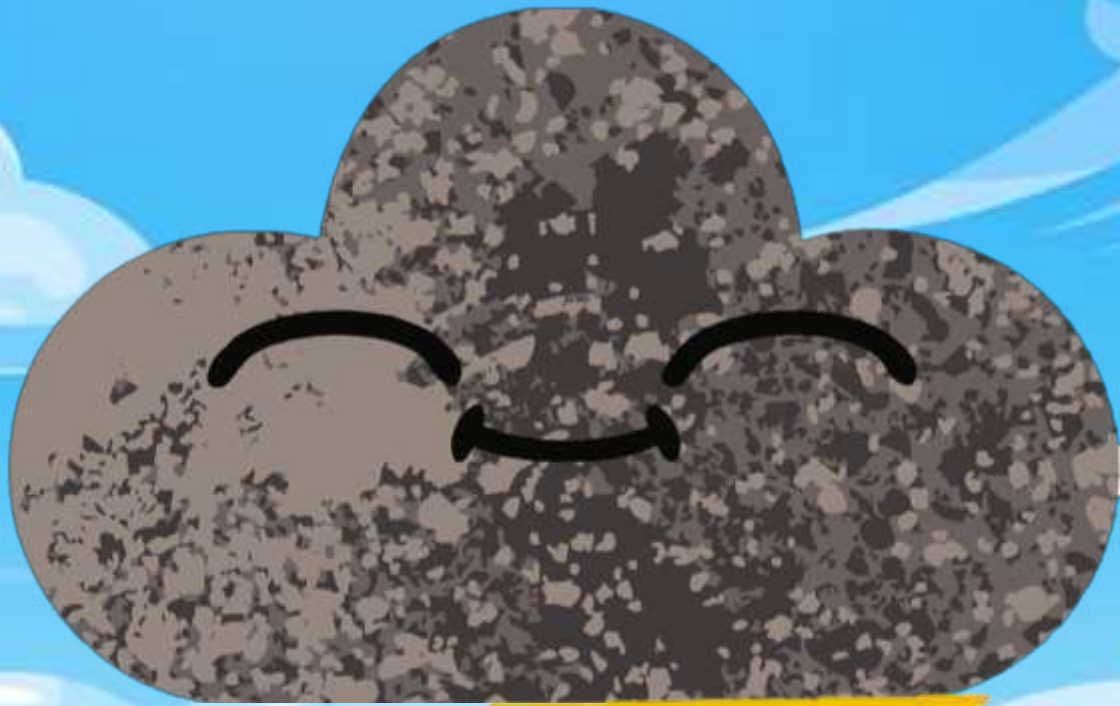
Weerlig het verstaan hulle het Donderweer seergemaak. Hulle was bly om hul vriend aan hul sy te sien. Weerlig het dadelik ingestem om beter te doen. hulle het gesien dat die vriende saam 'n krag gedeel het wat so sterk was dat dit die balans van die savanne ondersteun het.

Solank as wat die reën val, die gras floreer en die diere die savanne hul tuiste maak, kan jy seker wees die vriende het hul belofte nagekom.

As die lande droog word en die lug leeg raak, moet ons na die bande tussen ons kyk en vra of ons 'n goeie voorbeeld aan ons twee vriende in die lug gestel het. Het ons ons harte geëer, ons stemme gebruik en in die gees van vriendskap gelewe?

THINK

DIGITAL ACADEMY